

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

„Jsem to já, Pane?“

Musíme odložit pýchu, přenést se přes svou ješitnost a s pokorou se zeptat: „Jsem to já, Pane?“

Pro našeho milovaného Spasitele nadešel poslední večer ve smrtelnosti – večer, kdy se chystal přinést sám sebe jako výkupné za celé lidstvo. Když lámal chléb se svými učedníky, řekl něco, co jim muselo naplnit srdce nesmírnou úzkostí a hlubokým žalem. „Jeden z vás mne zradí,“ řekl jim.

Učedníci nepochybovali, že to, co právě řekl, byla pravda. Ani se nerozhledli kolem, aby na někoho ukázali a zeptali se: „Je to tenhle?“

Místo toho s velikým zármutkem „počali každý z nich říci jemu: *[Jsem to já], Pane?*“¹

Říkám si, co bychom asi dělali my, kdyby něco takového řekl Spasitel nám. Rozhlédli bychom se kolem a v srdci si řekli: „Nejspíš mluví o bratru Novákovi. Ten mi vždycky připadal zvláštní“; nebo: „Jsem rád, že je tu bratr Svoboda. Ten to opravdu potřebuje slyšet“? Nebo bychom se, tak jako tito dávní učedníci, podívali do svého nitra a položili si onu pronikavou otázku: „Jsem to já?“

V těchto prostých slovech: „*Jsem to já, Pane?*“ se skrývá počátek moudrosti a cesta k osobnímu obrácení a trvalé proměně.

Podobenství o pampeliškách

Byl jednou jeden muž, který se vždy večer rád procházel po čtvrti,

v níž bydlel. Obzvláště se těšival na to, až bude procházet kolem domu svého souseda. Tento soused měl vždy perfektně posekaný trávník, rozkvetlé květiny a zdravé stromy poskytující dokonalý stín. Bylo zřejmé, že soused dělá všechno pro to, aby měl krásný trávník.

Ale jednou, když onen muž procházel kolem sousedova domu, si uprostřed tohoto nádherného trávníku všiml osamělé obrovské žluté pampelišky.

Vypadala tam tak nepřírozně, až ho to zarazilo. Proč ji soused nevytrhl? To si jí nevšiml? To neví, že pampeliška může vypustit semínka, z nichž by mohl vyklíčit tucet dalších výhonků tohoto plevelu?

Muž nedokázal z této osamocené pampelišky spustit oči a chtěl s tím něco udělat. Že by ji prostě vytrhl? Nebo postříkal prostředkem na hubení plevelu? Možná kdyby se připlížil nenápadně v noci, mohl by ji potají vytrhnout.

Cestou domů nedokázal myslet na nic jiného. Vstoupil do svého domu, aniž by byl jen letmým pohledem zavadil o svou zahrádku před domem – která byla posetá stovkami žlutých pampelišek.

Břevna a třísky

Připomíná vám tento příběh jistá Spasitelova slova?

„Kterakž pak vidíš [třísku] v oku bratra svého, a v oku svém břevna [nezaznamenáš]? ...“

Vyjmi nejprv břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal [třísku] z oka bratra svého.“²

Tato záležitost s břevny a třískami je, jak se zdá, úzce spjata s naší neschopností vidět sebe sama v jasném světle. Nejsem si jist, proč jsme schopni tak dobře diagnostikovat neduhy druhých a doporučovat jim nevhodnější nápravná opatření, zatímco u sebe často žádné problémy nespatřujeme.

Před několika lety vyšel článek o muži, který věřil tomu, že když si potře obličej šťávou z citronů, bude neviditelný pro kamery. A tak si potřel obličej citronovou šťávou a šel vylopit dvě banky. Netrvalo to dlouho a byl zatčen poté, co se jeho obličej objevil ve večerních zprávách. Když mu policie pustila záznamy z bezpečnostních kamer, na kterých byl vidět, nevěřil vlastním očím. Namítl: „Ale vždyť jsem měl na obličej citronovou šťávu!“³

Když se o této příhodě dozvěděl jeden vědec z Cornellovy univerzity, zaujalo ho, že je vůbec možné, aby

si člověk takto vážně neuvědomoval svou vlastní neschopnost. Aby se zjistilo, zda se jedná o obecný problém, požádali dva vědci několik studentů univerzity o účast na řadě testů týkajících se rozličných životních dovedností a poté je požádali, aby sami sebe ohodnotili. Studenti, kteří podali slabý výkon, byli mezi těmi, kteří své schopnosti ohodnotili nejméně přesně – někteří z nich se domnívali, že jejich výsledky jsou až pětkrát lepší, než jaké ve skutečnosti byly.⁴

Tato studie byla provedena několikrát s mnoha obměnami a pokaždé potvrdila tentýž závěr: mnohým z nás se nedaří vidět sami sebe takové, jací skutečně jsme, a dokonce i úspěšní lidé přeceňují svůj přínos a podceňují přínos druhých.⁵

Když se přeceníme v tom, jak dobří jsme řidiči nebo jak daleko dokážeme odpálit golfový míček, nebude to nejspíš nic vážného. Když ale začneme věřit tomu, že náš přínos doma, v práci a v Církvi je větší, než jaký ve skutečnosti je, staneme se slepými vůči požehnáním a příležitostem, díky nimž bychom se mohli významně a zásadně zlepšovat.

Duchovní mrtvé úhly

Jeden můj známý žil ve sboru, který vykazoval jedny z nejlepších statistik v celé Církvi – návštěvnost byla vysoká, míra domácího učení byla vysoká, děti z Primárek se vždy chovaly vzorně, na akcích sboru se podávalo výtečné jídlo, které členům jen zřídka kdy spadlo na podlahu sborového domu, a myslím, že při církevních sportovních zápasech se nikdy nikdo nehádal.

Později byl tento můj přítel s manželkou povolán na misi. Když se po třech letech vrátili domů, byli oba zděšení, když zjistili, že během doby,

kdy byli pryč, se rozvedlo jedenáct manželských párů.

Ačkoli tento sbor vykazoval navenek ve všech ohledech věnost a sílu, v srdci a životě jeho členů se odehrávalo cosi velmi nešťastného. A je znepokojivé, že takováto situace není nijak výjimečná. K takovýmto hrozným a často zbytečným věcem dochází tehdy, když se členové Církve vzdalují od zásad evangelia. Navenek se mohou jevit jako učedníci Ježíše Krista, ale uvnitř v srdci se Spasiteli a Jeho učení vzdalují. Postupně se odvracejí od věcí Ducha a zaměřují se spíše na věci světa.

Kdysi způsobilí nositelé kněžství si začnou říkat, že Církev je sice dobrá věc pro ženy a děti, ale ne pro ně. Nebo jsou někteří přesvědčeni o tom, že kvůli své zaneprázdněnosti nebo zvláštním okolnostem jsou zproštěni povinnosti konat každodenní skutky oddanosti a služby, jež by je udržovaly nablízku Duchu. V tomto věku sebeospravedlňování a narcismu je snadné stát se docela kreativními v nacházení výmluv, proč pravidelně nerozmlouváme s Bohem v modlitbě,

proč odkládáme studium písem, neúčastníme se církevních shromáždění a rodinných domácích večerů nebo proč neplatíme poctivý desátek a oběti.

Drazí bratři, nahlédněte prosím do svého nitra a položte si tuto jednoduchou otázku: „*Jsem to já, Pane?*“

Vzdalujete se – být jen nepatrně – od „[evangelia] blahoslaveného Boha, kteréž [vám] jest svěřeno“?⁶ Dovolujete „[bohu] světa tohoto“, aby vám zatemňoval mysl před světlem slavného evangelia Kristova?⁷

Milovaní přátelé, drazí bratři, položte si otázku: „Kde jest poklad můj?“

Lpí vaše srdce na pohodlných věcech tohoto světa, nebo se zaměřuje na nauky horlivého Ježíše Krista? „Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.“⁸

Přebývá ve vašem srdci Duch Boží? Jste „vkořeneční a založení“ v lásce k Bohu a k bližním? Věnujete dostatek času a tvořivosti tomu, abyste vnášeli štěstí do svého manželství a rodiny? Investujete energii do onoho vznešeného cíle, abyste chápali a prožívali „šírokost, a dlouhost, a hlubokost,

a vysokost“⁹ znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista?

Bratři, pokud je vaší velikou touhou zvelebovat křesťanské vlastnosti víry, ctivosti, poznání, zdrženlivosti, trpělivosti, bratrské laskavosti, zbožnosti, pravé lásky, pokory a služby,¹⁰ Nebeský Otec z vás učiní „nástroj v rukou svých ke spasení mnoha duší“.¹¹

Zamýšlení se nad životem

Bratři, každý z nás nerad přiznává, že se odchyluje od správného kurzu. Často se zdráháme podívat hluboko do duše a postavit se svým slabostem, omezením a obavám. A když se pak zamýšlíme nad svým životem, díváme se přes filtr předsudků, výmluv a historek, které sami sobě vyprávíme, abychom si ospravedlnili nevhodné myšlenky a skutky.

Ovšem schopnost vidět sebe sama v jasném světle je naprosto zásadní pro to, abychom duchovně rostli a prospívali. Pokud naše slabosti a nedostatky zůstávají skryté ve stínu, pak je vykupující moc Spasitele nemůže uzdravit a učinit z nich silné stránky.¹² Naše slepota vůči lidským slabostem paradoxně způsobí také to, že budeme slepí i vůči božskému potenciálu, který si náš Otec přeje v každém z nás rozvíjet.

Jak si tedy můžeme vpustit do duše čisté světlo Boží pravdy a vidět sami sebe tak, jak nás vidí On?

Dovolte mi říci, že účinným zrcadlem, do něhož se můžeme při vlastním sebehodnocení podívat, jsou svatá písmena a proslovy pronesené na generální konferenci.

Když slyšíte nebo čtete slova dávných i novodobých proroků, přestaňte přemýšlet o tom, jak se tato slova týkají někoho jiného, a položte si otázku: „*Jsem to já, Pane?*“

K našemu Věčnému Otci musíme přicházet se zlomeným srdcem a s myslí, která je ochotná se nechat poučit. Musíme být ochotni učit se a změnit se. A když se zavážeme, že budeme vést takový život, jaký pro nás Nebeský Otec zamýšlí, získáváme toho vskutku hodně!

Ti, kteří se *nechtějí* učit a změnit, se pravděpodobně nic *nenaučí a nezmění se* a s největší pravděpodobností si začnou říkat, zda jim Církev vůbec může něco nabídnout.

Ale ti, kteří se chtějí zlepšovat a růst, ti, kteří poznávají Spasitele a mají touhu být takoví, jako je On, ti, kteří se pokořují jako malé dítě a snaží se uvádět své myšlenky a skutky do souladu s naším Otcem v nebi – ti zakusí zázrak Spasitelova Usmíření. Ti dozajista pocítí Božího oslnivého Ducha. Zakusí nepopsatelnou radost, jež je ovocem mírného a pokorného srdce. Budou pozhnání touhou a kázní nutnou k tomu, aby se stali skutečnými učedníky Ježíše Krista.

Moc dobrotivosti

Během svého života jsem měl příležitost přijít do styku s těmi neschopnějšími a nejinteligentnějšími muži a ženami, které tento svět může nabídnout. Když jsem byl mladší, dělali na mě dojem vzdělání, kultivovaní, úspěšní a světem vychvalovaní lidé. Ale během let jsem si uvědomil, že daleko větší dojem na mě dělají všechny ty úžasné a pozhnané duše, které jsou opravdu dobrotivé a bezelstné.

A není snad evangelium přesně o tom? Není to to, co pro nás dělá? Evangelium je dobrá zpráva a pomáhá nám stát se dobrotivými.

Tato slova apoštola Jakuba se nás týkají i dnes:

„Bůh se pyšným protíví, ale pokorným dává milost. ...“

Ponižte se před obličejem Páně, a povýší vás.“¹³

Bratři, musíme odložit pýchu, přenést se přes svou ješitnost a s pokorou se zeptat: „*Jsem to já, Pane?*“

A pokud náhodou bude Pánova odpověď znít: „Ano, můj synu, je pár věcí, které musíš zlepšit, věcí, které ti mohu pomoci překonat,“ modlím se o to, abychom tuto odpověď přijali, pokorně uznali své hříchy a nedostatky a poté své jednání změnili tím, že se staneme lepšími manžely, otci a syny. Kéž od této doby nadále usilujeme o to, abychom celou svou mocí

kráčeli ve Spasitelových pozhenných stopách – nebot vidět sami sebe takové, jací skutečně jsme, je počátek moudrosti.

Když tak budeme činit, náš štědrý Bůh nás povede za ruku; budeme „učiněni silnými a pozhennáni z výsosti“.¹⁴

Milovaní přátelé, prvním krokem, kterým vstupujeme na tuto úžasnou a naplňující cestu pravého ucednictví, je položit si tuto jednoduchou otázku:

„Jsem to já, Pane?“

O tom svědčím a zanechávám vám své pozhennání ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Matouš 26:21–22; zvýraznění přidáno.
2. Matouš 7:3, 5.
3. Viz Errol Morris, „The Anosognosic's Dilemma: Something's Wrong but You'll Never Know What It Is“, *New York Times*, June 20, 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Viz Justin Kruger a David Dunning, „Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One's Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments“, *Journal of Personality and Social Psychology*, Dec. 1999, 1121–1134. „Ve čtyřech různých studiích autoři zjistili, že účastníci projektu, kteří dosáhli výsledků ve spodním kvartilu v oblastech humoru, gramatiky a logického myšlení, při testu značně nadhodnotili svůj výkon a schopnosti. Ačkoli počtem dosažených bodů v testu se řadí do 12. percentilu, oni sami se přiřadili do 62. percentilu.“ (Z výtahu na <http://psycnet.apa.org/?fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121>.)
5. Viz Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won't Get You There* (2007), kap. 3. Autor studie požádal tři partnery, aby zhodnotili svůj přínos k úspěchu celé společnosti. Jejich vlastní odhad přínosu dosahoval v součtu 150 procent.
6. 1. Timoteovi 1:11.
7. 2. Korintským 4:4.
8. Lukáš 12:34.
9. Efezským 3:18.
10. Viz Nauka a smlouvy 4:6.
11. Alma 17:11.
12. Viz Eter 12:27.
13. Jakub 4:6, 10.
14. Nauka a smlouvy 1:28.

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Přípravné kněžství

Při přípravě na kněžství jsou slova „ukáž mi“ důležitější než slova „řekni mi“.

Jsem vděčný, že mohu být shromážděn s nositeli kněžství Božího, kteří se dnes setkávají po celém světě. Jsem vděčný za vaši víru, za vaši službu a za vaše modlitby.

Mé dnešní poselství se týká Aro-nova kněžství. Je určeno i nám všem, kteří pomáháme naplňovat Pánova zaslíbení daná těm, již jsou nositeli kněžství, které je v písmech popisováno jako kněžství „menší“.¹ Nazývá se také přípravným kněžstvím. A právě o této vznešené přípravě budu dnes hovořit.

Pánův plán pro Jeho dílo je plný příprav. Připravil nám tuto zemi, abychom zde prožívali zkoušky a příležitosti spojené se smrtelností. Zatímco jsme zde, nacházíme se, jak to nazývají písmo, v přípravném stavu.²

Prorok Alma popsal, jak nesmírně důležitá je tato příprava pro získání věčného života, kdy budeme moci žít na věky jako rodina s Bohem Otcem a Ježíšem Kristem.

To, že tuto přípravu potřebujeme, vysvětlil takto: „A my vidíme, že smrt přichází na lidstvo, ano, ta smrt, o níž mluvil Amulek, jež je smrtí časnou; nicméně člověku byla dána doba, v níž může činiti pokání; tudíž tento život se stal stavem zkušebním; dobou přípravy na setkání s Bohem; dobou přípravy na onen nekonečný stav,

o němž jsme mluvili, jenž nastane po vzkříšení mrtvých.“³

Tak jako nám byl čas určený pro život ve smrtelnosti dán k tomu, abychom se připravili na setkání s Bohem, je i čas určený ke službě v Aronově kněžství příležitostí připravit se na to, abychom se naučili poskytovat důležitou pomoc druhým. Tak jako nám Pán poskytuje pomoc nutnou k tomu, abychom prošli zkouškami smrtelného života, tak nám také sesílá pomoc při naší kněžské přípravě.

